

HORA NOVA

Membre de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal
Premi de Premsa 1980 de les comarques gironines
Finalista del Premi «Tasis Torrent» 1982. Barcelona
Premi «Tasis Torrent» 1983. Barcelona

Director: Jordi Vallmajó

Arts: Carles Coll (Música), Francesc Cruanyes (Pintura)

Català: Lluís Plana

Col·laboracions especials: Joan Anguera, Josep Maria Ortega, Josep Playà, Josep Maria Xampeny.

Comarca: Josep Augé, Toni Godoy, Didac Piñero, Jaume Quintana.

Cine i TV.: Joan Lorenzo, Miquel Sempere.

Cultura: Rafael Pascuet (coordinador), Maria Àngels Anglada.

Esports: Emili Casademont (cap de secció), Joaquim Ballester, Albert Gurt, Jordi Serra.

Figueres: Jordi Bech, Alfons Gumbau, Xavier Jiménez.

Fotografia: Conxi Molons, Jordi Jordà, Pere Puértolas, Xavier Torner.

Humor: Jordi Picañol, Salvador Torres.

Motor: Josep Maria Bosch

Opinió: Josep Maria Ametlla, Joan Armangué, Vicenç Burgas, Maria Crehuet, Jordi Costa, Josep Colls, Ramon Guardiola, Jaume Guillaumet, Joan Guillaumet, Jordi Nebot, Eduard Puig, Alfons Romero, Ernest Vila.

Reportatges: Igor Grabulosa, Iolanda Zamora.

Publicitat: Pau Guerrero, Josep de la Fe

Secretària de Redacció: Alina Vallmajó.

Carrer Sant Josep, 23 - Figueres

Tels. Redacció 50 06 66 - Administració i Publicitat 50 59 58.

President: Carles López Cusi

Secretari Consell d'Administració: Guillermo Encinas

Editat per Editora Empordanesa S.A. Tallers propis de Fotocomposició. Impres a Gràfiques Canigó, Figueres.

Les opinions que s'expressen en les pàgines del Periòdic sols les subscriuen els seus autors. L'opinió d'HORA NOVA quedarà sempre i únicament definida mitjançant editorials.

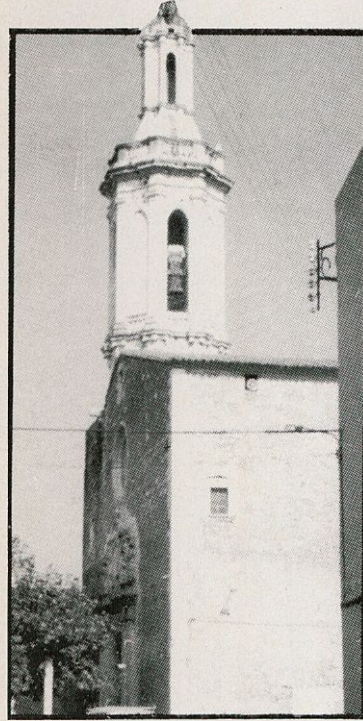
Dipòsit Legal: B 18920-77 - Any VIIIè, Època IV

Objectiu: Catalunya

La Catalunya desconeguda

La fixació global d'un territori específic no depèn només de la cartografia, de marcar els límits en els mapes. Sovint hi ha un conglomerat de factors que fan adonar-nos que la terra trepitjada és diferent. Al marge del poder polític, la societat hi té molt a dir. Naturalment hi ha casos límits també. En passejar per Berlín oriental ens adonem de les abismals diferències —econòmiques, sociològiques— motivades per una concepció ideològica diferent. No són d'aquests casos tan oposats que cal fer referència avui. A les vacances, en època estival les contradiccions esclaten amb més força. Aquests vespres d'agost trobo al cotxe unes octavetes publicitàries que em conviden a veure «flamenco», també a anar a un «tablao andaluz» per a una «fiesta típica». Cada nit, sistemàticament. És comprensible les ganes de fer diners amb els turistes que són fàcils de tractar —«toros, sangrias y flamenco»— la típica terna per què quedin satisfets amb el «tour» habitual, les cambres fotogràfiques a punt i els records plens.

Penso, però que l'estem errant, i de ferm, com a poble donem una imatge tan pèsima que els foranis poden arribar a dubtar de si som el que ens pensem o som unes màquines de fer

diners. A nivell institucional, gairebé com sempre, poca cosa es fa. Les oficines de turisme de l'Estat només s'ocupen d'«España», la «Costa del Sol» i anar fent. La Generalitat acaba d'editar uns opuscles informatius: uns pocs milers per als milions de visitants que té Catalunya. El nivell cultural dels nostres visitants no és tan baix com ens pensem. No tots llegeixen el «Bild» i Nick Carter o l'Agata detectivesca. Sovint trobo llibres d'assaig o filosofia enmig d'una Catalunya amagada, fora dels circuits turístics habituals, un potencial, i alhora real, públic visitant, i un servei nefast quant a continguts culturals.

Les nostres meravelles culturals no es limiten al romànic perdut a les muntanyes pirinenques. De museus sembla que només existeix el Dalí, d'espectacles folklòrics els més concorreguts semblen els de l'altra punta de la península, la promoció que es fa només l'efectuen els interessats en el lucre. I em pregunto, l'esforç que es fa en les festes majors —sardanes, castellers, teatre...— no podria aprofitar-se per donar una visió més rica de la nostra terra? L'existència de centres culturals nostrats ja és coneguda? Saber que existeix un Museu Verdaguier a Vallvidrera o que la Casa-Museu Prat de la Riva de Castellterçol ja és oberta té un contrapunt informatiu? A un nivell d'urgència potser ja caldria formar als guies del país en relació a la realitat catalana i programar un seguit d'edicions de la mateixa categoria que l'esplèndida sèrie de cartells que amb el lema «Catalunya» són una de les millors mostres del què ha fet per a la promoció turística l'administració catalana.

Els continguts que s'ofereixen al visitant són els més pobres. Només cal parlar amb els professionals responsables del ram per adonar-nos de la seva impotència en capgirar una visió irreal de Catalunya. Incidir en aquest camp, en el turisme cultural, no és només fixar una imatge real del

nostre país sinó ajudar a incrementar una indústria que té els peus de fang. El turista és com l'ocell, va —amb el sol— on el canvi és favorable. D'acord que sempre tindrem turisme, però quin tipus de viatger serà l'habitual? L'especialització, si podem parlar d'especialització, de Catalunya serà el sol i el «flamenco» o podem ser capaços de donar uns components de més categoria.

Reballar en la creació de circuits per a la Catalunya interior, fer conèixer, fins i tot pel turisme intern, les petites o grans meravelles que gairebé cada poble conserva amb cura, editar guies de viatges en diverses llengües, donar-hi, en definitiva, un toc de creació interna, no limitar-se a traduir allò que ens arriba sobre, quina gràcia, el que és d'aquí. Aquests i altres aspectes poden ser uns objectius per a consolidar un turisme que ens ha arribat gratuïtament, per factors naturals, i gràcies precisament a ell s'ha bastit una infraestructura que ens pot enorgullir en l'aspecte material, però, en aprofundir-hi, només hi trobem un esquelet que cal reactivar biològicament. Donar-li vida perquè agafi una personalitat pròpia. Tot un repte. Quan no tens interessos en un sector concret sembla, curiosament, que disposis d'una perspectiva més àmplia. Quan al Tarragonès va establir-se la polèmica entre la indústria química i el turisme ràpidament vaig adonar-me que són incompatibles, que tot el món turístic de la Costa Daurada saltaria com un castell de cartes amb els anys i que davant els forts interessos econòmics vinculats, només s'hi podria oposar o altres interessos econòmics, també igualment forts, o una opinió pública creixent i estesa, el poder polític decidit o un grup terrorista com el qui ha aturat la central nuclear basca. Al Tarragonès no hi va haver res i lògicament entre fums i olis no és plaent de reposar, banyar-se o simplement respirar.

Semblantment m'adono que el món turístic català té uns peus de fang i només la reflexió seriosa i l'actuació ferma pot possibilitar les bases per a un demà turístic tan esplendorós com ho fou l'ahir. Tunis, Marroc... ja aixequen el cap i engeguen bateries enlluernadores vers el mercat. Segueixen, però uns tòpics —misèria, por, mala organització...— que el pas del temps i l'aïllament dels indrets turístics del país receptor pot resoldre. En aquell moment potser veurem els ocells passar de llarg... Catalunya té unes cartes, i bones, per jugar. Impulsar, simplement, la realitat del país, fer conèixer aquesta cara amagada, donar les eines als professionals perquè ells hi posin les instal·lacions i pugui agafar-se aquesta imatge que, monumentalment, tenen Grècia i Itàlia. Catalunya, si vol, pot guanyar la partida.

Josep M. Figueres

Bústia

La llibertat d'expressió i el dret a informar estan reconeguts per la Constitució i sentenciats pel Tribunal Constitucional. Per tant, per exercir la crítica o la lloanxa o per emetre lliures opinions en aquesta secció, les cartes es publicaran amb el nom i cognom del remitent.